

Я прокинувся в серпні

з холодних космацьких отав...

І в багряному Києві як би мені не жилося,  
це неспинене місто дитинства твого –

як волосся,  
я над росами вгледів

і в росах космацьких зібрав.  
Наче буковий ліс,

я під ранок шепочу: "Не плач..."  
Я нагадував блазня і сном,

і премудрістю лісу...  
А на жовтому склі тебе

знову закутало місто –  
все із літер малих,

як гарольд, коли йдеться про плащ.  
Теплі камені осені.

Ранок! – на запах, на гул.  
Плечі голі, як сіно...

І видно ж тебе – на півсвіта!  
Ти на вранішнім вітрі лежиш...

Ти лежиш розповита,  
як роса!..

Так лежиш ти одна,

з тих, що знав і забув.

...Та невже не притулю ніколи

до жовтих озер

два листки?..

Все летять,

пропадають у леготах, стуках  
на світанку,

коли доростаєм до тих,

що на буках...

ніби вчора...

Ще тепле каміння

плечима повзе.

Що ж, ми в серпні живем.

У повітрі, де кожен згорав.

Тут багато від кожного.

Тільки під ранок не досить...

Втім, це, може, тому,

що душа на світанку попросить...

І такої попросить –

з холодних космацьких отав.